

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a JUDr. Terezy Matuškové, v právní věci

žalobce: **V. P.**
bytem X
zastoupený advokátkou JUDr. Martinou Řezníčkovou, Ph.D.
sídlem Zelný Trh 12, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Magistrát města Brna**
sídlem Dominikánské nám. 1, 601 67 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2024, sp. zn. 5400/OD/2024/0905155-Ro-/20/,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Soud se v této věci zabýval přestupkem žalobce, který mini bagrem poškodil cestu vedoucí přes jeho pozemek k zahrádkářské kolonii. Zejména posuzoval, zda tato cesta splňuje znaky veřejně přístupné účelové komunikace.
2. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 21. 1. 2025 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2024, sp. zn. 5400/OD/2024/0905155-Ro-/20/ („napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Brno-Ivanovice („městský úřad“) ze dne 17. 9. 2024, č. j. MCBIVA 01614/2024. Tímto rozhodnutím městský úřad shledal žalobce vinným spácháním přestupku podle § 42a odst. 1 písm. h) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, kterého se dopustil tím, že dne 10. 3. 2024 poškodil veřejně přístupnou účelovou komunikaci NN 159 nacházející se mimo jiné na pozemku parc. č. 555/9 v k. ú. Ivanovice („pozemek“). Do komunikace mini bagrem vyhloubil jámu o velikosti 0,6 m x 3,2 m x 0,4 m, čímž znemožnil její obecné užívání. Za tento přestupek žalobci uložil pokutu ve výši 10 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 2 500 Kč.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Žalobce namítal, že jsou obě rozhodnutí správních orgánů nepřezkoumatelná, spočívají na nesprávném právním posouzení a jsou v rozporu se skutečným stavem věci. V žalobě nejdříve obsáhle popsal historii dané lokality. Pozemek, který nyní vlastní manželka žalobce společně s bratrem a tetou, je historickým vlastnictvím jejich rodiny. V roce 1950 jim byl pozemek odebrán ve prospěch JZD Medláanky a obhospodařoval jej Státní statek Brno-venkov. Spornou cestu přes zemědělskou půdu vychodili a vyjezdili v době socialismu zahrádkáři, kteří si přeparcelováním pozemků znemožnili přístup k tehdejší komunikaci NN 175. Na hranici pozemku tak byla za účinnosti zákona č. 135/1961 Sb., o pozemních komunikacích (silniční zákon), vytvořena přístupová cesta do části zahrádkářské kolonie, a vlastníci pozemku se vznikem cesty nemohli nic dělat.
4. Žalobce má za to, že nedošlo k naplnění zákonem daných znaků veřejně přístupné účelové komunikace. Správní orgány nemají k dispozici žádný dokument či osvědčení o její existenci, ani její geometrické zaměření.
5. V roce 2021 žalobce s manželkou zjistili, že je přes pozemek vyjetá cesta. V roce 2023 díky revizi katastru nemovitostí zjistili, že nynější cesta zasahuje do pozemku ještě o cca 1,2 m více, než tomu bylo historicky. Došlo také ke změně povrchu, již se nejedná o polní cestu. Nemůže být tedy naplněn znak trvalosti, jelikož se umístění původní cesty mění. V roce 2023 nechal žalobce s manželkou pozemek vyměřit, avšak všechny jimi umístěné kůly i cedule byly zničeny.
6. Správní orgány ignorují vlastnická práva vlastníků pozemku. Na pozemku se vždy hospodařilo až k jeho hranici a náhodně vzniklá cesta byla vždy rozorána. Tímto způsobem byl pozemek obhospodařován nejen dokud jej obdělávala rodina žalobcovy manželky, ale také v době, kdy na něm hospodařilo JZD. Pozemek tak byl v celé délce orán i v roce 1973, příp. 1974, kdy jej nabyla teta žalobcovy manželky, A. C. Zahrádkářská kolonie, do které cesta vede, vznikla až po roce 1976. Proti vzniku cesty se rodina manželky nemohla do roku 1989 nijak bránit. Od roku 1989 upozorňovala na to, že se jedná o soukromý pozemek. Po

roce 1989 byl po určitou dobu pozemek také pronajat k hospodářským účelům. Nelze proto dospět k závěru, že vlastník souhlasil se vznikem účelové komunikace, pokud sám aktivně na pozemku v celé šíři hospodařil. Vlastník pozemku totiž nikdy souhlas s veřejným užíváním nedal. Žalobce je tak doslova zděšen přístupem státních úřadů, které neposkytují vlastníkům dostatečnou oporu a ti musejí snášet, že jim třetí osoby na pozemek sypou asfalt a jinak jej upravují.

7. Zahrádkářská kolonie je přístupná z jiné strany, vede do ní tzv. prostřední cesta vzdálená asi 80 metrů. Sporná cesta tak není nezbytným přístupem k nemovitosti.
8. Dle žalobce také nebyly naplněny všechny znaky odpovědnosti za přestupek. Správní orgány se nezabývaly tím, zda v den spáchání přestupku vůbec došlo k vyhloubení jámy, jaká je skutečná velikost pozemku, do které žalobce zasáhl, ani zda zasažená část mohla znemožnit či znemožnila užívání předmětného pozemku. Sama policie vyhodnotila průjezd jako možný. Správní orgány neprovedly dostatek důkazů.
9. Správní orgán je povinen se při ukládání sankce podrobně zabývat všemi hledisky a pečlivě odůvodnit, k jakým hlediskům přihlédl, a jaký měly vliv na konečnou výši pokuty. Odůvodnění výše pokuty nesmí připouštět rozumné pochyby o tom, že pokuta odpovídá individuálním okolnostem případu. Správní orgány tak neučinily a jejich rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná. Byl navíc porušen i zákaz dvojího přičítání.
10. Žalobce na základě výše uvedeného navrhoval, aby soud obě rozhodnutí zrušil, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného, replika žalobce

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce zpochybňuje především existenci veřejně přístupné účelové komunikace. S touto námitkou se žalovaný vypořádal podrobně v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Samotné spáchání přestupku bylo prokázáno jak Policií ČR, tak svědeckými výpověďmi fyzických osob. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.
12. Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, ve které navázal na svou žalobní argumentaci. Namítal, že se žalovaný vůbec podrobně nezabýval naplněním jednotlivých znaků veřejné cesty. Cesta je slepá, neužívá ji tedy neomezený počet uživatelů. Dále se podle něj žalovaný vůbec nezabýval skutečnostmi vyplývajících z jiných řízení, jako je navážení makadamu na cestu bez souhlasu vlastníků pozemku. Alternativní cesta by dle něj měla vést přes pozemky obce, jak tomu bylo již u původní císařské cesty, a neměla by zatěžovat jiné vlastníky. Namítal také, že nepoškodil cestu, cesta historicky do pozemku tolik nezasahovala. Pouze kontroloval kontaminaci půdy a následně by vyhloubenou jámu zasypal orníci.

IV. Posouzení věci

13. Žaloba není důvodná.
14. Podle § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je pozemní komunikace dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti.
15. Podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je účelová komunikace pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto

nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.

16. Podle § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích smí každý v mezích zvláštních předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích a za podmínek stanovených tímto zákonem užívat pozemní komunikace bezplatně obvyklým způsobem a k účelům, ke kterým jsou určeny (dále jen "obecné užívání"), pokud pro zvláštní případy nestanoví tento zákon nebo zvláštní předpis jinak. Uživatel se musí přizpůsobit stavebnímu stavu a dopravně technickému stavu dotčené pozemní komunikace. Podle odst. 2 uvedeného ustanovení je zakázáno veřejně přístupné účelové komunikace bez vozovky poškozovat takovým způsobem, že se tím znemožní jejich obecné užívání.
17. Podle § 42a odst. 1 písm. h) zákona o pozemních komunikacích se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že poškodí veřejně přístupnou účelovou komunikaci bez vozovky takovým způsobem, že znemožní její obecné užívání. Podle odst. 7 písm. c) zmíněného ustanovení lze za uvedený přestupek uložit pokutu do výše 200 000 Kč.
18. Pro posouzení nyní řešené věci bylo třeba zhodnotit, zda se žalobce dopustil jemu přičítaného jednání, tedy zda poškodil cestu takovým způsobem, že znemožnil její obecné užívání. Přitom bylo nutno postavit najisto otázku, zda je tato cesta veřejně přístupnou účelovou komunikací. Pouze v případě naplnění obou podmínek bylo možné dospět k závěru, že žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku.
19. Soud se proto, stejně jako správní orgány, nejdříve zabýval otázkou existence veřejně přístupné účelové komunikace. K samotnému „vzniku“ veřejně přístupné účelové komunikace přitom není potřeba žádné správní rozhodnutí, osvědčení o její existenci, geometrický výměr, ani není podstatné, jak je příslušný pozemek evidován v katastru nemovitostí. Existence účelových komunikací se dovozuje ze znaků vyplývajících ze zákona a soudní judikatury, jejichž kumulativní naplnění umožňuje ústavně konformní omezení vlastnického práva. Komunikace tak vzniká i zaniká ze zákona (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 As 27/2009-66, publikovaný pod č. 2012/2010 Sb. NSS, a ze dne 19. 8. 2013, č. j. 4 As 89/2013-21). Prvním znakem existence účelové komunikace je, že se musí jednat o v terénu patrný koridor, který je jednoznačně identifikovatelný a odlišitelný od okolního prostoru, a musí jevit známky toho, že je užíván jako dopravní cesta. Druhým znakem je, že uvedený koridor slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Dalším znakem je souhlas vlastníka pozemku s tím, aby byla komunikace užívána neomezeným okruhem osob. Posledním znakem účelové komunikace je tzv. nutná komunikační potřeba. V případě naplnění všech znaků se daná komunikace považuje za veřejně přístupnou účelovou komunikaci.
20. Žalobce namítal, že není naplněn znak neměnnosti a trvalosti, jelikož se původní cesta v terénu posunula od silnice Hradecká více do jeho pozemku. Tuto námitku však soud neshledal důvodnou. Přesné vyměření cesty není pro účely posouzení charakteru účelové komunikace potřebné. Nebylo by ani možné, jelikož veřejně přístupné účelové komunikace, na rozdíl od ostatních typů komunikací, vznikají živelně, nikoliv na základě rozhodnutí správního úřadu. Cesta zkrátka vznikne postupně tam, kde se dlouho chodí či jezdí, aniž by tomu vlastník pozemku bránil. Účelová komunikace je proto vymezena pozemky, po nichž vede. Nejedná se o stavbu, která by byla určena přesně vymezenými hranicemi (rozsudek

Krajského soudu v Brně ze dne 20. 12. 2018, č. j. 29 A 219/2016-181). Pro naplnění tohoto znaku je tedy podstatné, zda se vůbec jedná o komunikaci, tj. zda jde o stálý a v terénu jasně patrný koridor.

21. O naplnění tohoto znaku zdejší soud nemá pochyb. Z fotografií, které jsou součástí správního spisu, je jednoznačně patrné, že se jedná o dvě vyjeté koleje se zeleným pruhem uprostřed. Cesta je jako účelová komunikace na cizím pozemku vedena pod číslem NN 159 i v pasportním informačním systému společnosti Brněnské komunikace, a. s. Existenci stále a patrné cesty (dvě vyjeté koleje se zeleným pruhem uprostřed) potvrdily také provedené výpovědi svědků, ostatně nerozporuje ji ani žalobce. Ten pouze tvrdí, že se cesta v průběhu let posunula, což však prokazatelnost stále a patrné cesty nemůže vyvrátit.
22. Druhým znakem je naplnění zákonného účelu komunikace vymezeného v § 7 zákona o pozemních komunikacích. Soud se ztotožnil se správními orgány, že v této věci sporná cesta spojuje jednotlivé nemovitosti v zahrádkářské kolonii s ostatními pozemními komunikacemi. Naplnění tohoto znaku ani žalobce v žalobě nerozporoval.
23. Aby účelová komunikace byla komunikací veřejnou, musí vlastník strpět obecné užívání svého pozemku jako pozemní komunikace. Souhlas vlastníka pozemku s tím, aby byla komunikace užívána neomezeným okruhem osob, může být udělen dvojím způsobem. Může se jednat o výslovně udělený souhlas (písemný i ústní), nebo o souhlas udělený konkludentně (mlčky), tj. vědomým trpěním toho, že se část jeho pozemku užívá jako komunikace. Pokud tedy vlastník pozemku v minulosti, kdy pozemek začal sloužit jako veřejně přístupná účelová komunikace, s tímto nevyslovil kvalifikovaný nesouhlas, jde o veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Konkludentní souhlas je tak fakticky udělen nečinností vlastníka, tedy tím, že nezabrání užívání svého pozemku. Naproti tomu v případě nesouhlasu musí jít o aktivní jednání vlastníka pozemku (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2009, č. j. 1 As 76/2009-60, publ. pod č. 2028/2010 Sb. NSS, ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 As 27/2009-66, publ. pod č. 2012/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 19. 4. 2017, č. j. 2 As 282/2016-54). Zásadním aspektem souhlasu vlastníka je, že je neodvolatelný, a vlastník je povinen strpět užívání svého pozemku jako účelové komunikace, dokud tato komunikace nezanikne. Souhlas přechází i na právní nástupce, a proto není třeba při změně vlastnictví k pozemku nového souhlasu.
24. Jak vyplývá ze správního spisu, předmětná komunikace existuje již řadu let. Dle žalobcem předložených ortofoto map totiž sporná cesta podél silnice Hradecká na pozemku vede minimálně od roku 1990, a od té doby nezanikla. Tuto skutečnost potvrdil také svědek J. B., podle kterého je cesta stejná po celou dobu 20 let, co se do lokality nastěhoval, a používá ji spousta lidí.
25. Judikatura přitom dovodila, že doba tří let je dostatečně dlouhá na to, aby vlastník relevantním způsobem vyjádřil své stanovisko ohledně obecného užívání pozemku. Neučiní-li tak, dojde k udělení konkludentního souhlasu se vznikem veřejně přístupné účelové komunikace (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2011, č. j. 5 As 36/2010-204). V roce 1990 byl pozemek ve vlastnictví A. C. a L. R. st., kteří jej dle A. C. vlastnili asi od roku 1973 nebo 1974. Ani jeden z nich přitom kvalifikovaný nesouhlas s užíváním pozemku nevyslovil, resp. tato skutečnost z něčeho nevyplývá. Nesouhlas by musel být projeven v době, kdy byl jeho projev ještě relevantní, a to dostatečně očividně, zřetelně a seznatelně. Dvě žalobcem předložené nedatované fotografie s nápisem soukromý pozemek pak podle soudu vyjádření kvalifikovaného nesouhlasu s užíváním komunikace neprokazují. Ničím

doložené není ani tvrzení žalobce, že byla v rámci hospodaření vyježděná cesta vždy rozorána. Na všech předložených ortofotech je totiž cesta po celé délce zcela jasně zřetelná. Jeden ze současných spoluvlastníků, syn L. R. st., L. R. ml., ostatně existenci cesty také potvrdil. Uvedl, že tam vždy byly cesty tři a jedna z nich vedla k zahradám na Písky. Cesta se tam prostě vyjezdila. Také manželka žalobce L. P. uvedla, že její otec s cestou souhlasil. Za takové situace je podle soudu třeba nečinnost spoluvlastníků vnímat jako konkludentní souhlas s existencí veřejně přístupné komunikace na jejich pozemku.

26. Žalobce poprvé až v replice namítal, že cesta je slepá, tudíž ji neužívá široký okruh uživatelů. Ani tato námitka však není důvodná. Ze svědeckých výpovědí je totiž zřejmé, že tehdejší spoluvlastníci nevymezili pouze úzký okruh osob, kterým průchod a průjezd umožnili. Naopak se zde již dávno vyjezdila cesta, která byla obecně užívána všemi, kdo ji potřebovali. Cesta tak byla fakticky užívána třetími osobami, přičemž okruh uživatelů byl z pohledu spoluvlastníků pozemku vcelku neurčitý. Pokud by se jednalo o jasně ohraničený okruh osob, které cestu využívají, pak by spoluvlastníci pozemku také měli mít nad těmito uživateli nějakou kontrolu. Nic takového však žalobce netvrdil, ani taková skutečnost v řízení nevyplynula. Okruh uživatelů komunikace z pohledu spoluvlastníků tak byl fakticky neurčitý a nic nenasvědčuje tomu, že by komunikace měla být využívána na základě výprosy nebo jiného soukromoprávního institutu.
27. V roce 2012 sporná veřejná komunikace na pozemku existovala již nejméně 22 let. Manželka žalobce L. P. a její bratr L. R. ml., kteří ten rok pozemek zdědili po svém otci, L. R. st., proto již byli vázáni konkludentním souhlasem, který mlčky udělili předchozí spoluvlastníci. Byli proto povinni strpět užívání svého pozemku jako účelové komunikace. Na tomto závěru pak nemůže ničeho změnit tvrzení žalobce, že s manželkou existenci cesty zjistili až v roce 2021, ani tvrzení A. C., že o cestě nevěděla, protože jí geodet, který v roce 2021 pozemek vyměřoval, o cestě neřekl. Naopak tím spoluvlastnice A. C. potvrdila, že se vůči existenci veřejně přístupné komunikace na jejím pozemku od roku 1990 žádným způsobem nevymezila.
28. Posledním znakem účelové komunikace je tzv. nutná komunikační potřeba. Jde o situaci, kdy neexistuje alternativní přístup k nemovitostem. Pokud existuje srovnatelný, byť méně komfortní přístup, není možné na dotčeném pozemku shledat naléhavou komunikační potřebu. Na rozdíl od souhlasu, který je třeba zkoumat ve vztahu k blíže neurčenému okruhu osob, se znak komunikační potřeby zkoumá ve vztahu ke konkrétním dotčeným nemovitostem, pro které sporná cesta tvoří komunikační spojnici (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 213/2015-14, č. 3371/2016 Sb. NSS).
29. Aby bylo možno uzavřít, že neexistuje nutná komunikační potřeba, musí alternativní cesta skutečně existovat. Nedůvodná je proto v replice uvedená námitka žalobce, že by dopravní obslužnost měla vyřešit obec na svých pozemcích, které neměla rozprodávat, a že by neměla zatěžovat existenci cesty pozemky ostatních vlastníků. Již na ortofoto mapě z roku 1990 je totiž zřejmé, že je sporná cesta jedinou přístupovou cestou k zahradám, které se nacházejí v dolní části zahrádkářské kolonie ze strany u silnice Hradecká. Žalobcem zmiňovaná alternativní cesta reálně neexistuje, musela by se vychodit, stejně jako se kdysi vychodila a vyjezdila cesta přes pozemek ve spoluvlastnictví manželky žalobce. To se ovšem nestalo, a sporná komunikace je proto pro tyto nemovitosti jedinou přístupovou cestou. I poslední znak nutné komunikační potřeby byl tedy naplněn. Spornou cestu je proto třeba považovat za veřejně přístupnou účelovou komunikaci.

30. Žalobce v replice namítal, že se žalovaný podrobně nezabýval jednotlivými podmínkami. K tomu soud podotýká, že odvolací řízení slouží k nápravě vad prvostupňového rozhodnutí. Jeho smyslem je zejména vypořádat odvolací námítky, nikoliv uvádět již jednou vyřčenou argumentaci prvostupňového orgánu, se kterou se odvolací orgán ztotožnil. Soud následně obě správní rozhodnutí posuzuje jako jeden celek. Žalovaný proto nebyl povinen zabývat se podrobně každou jednotlivou podmínkou a rozvádět úvahy městského úřadu nad rámec argumentace uplatněné v odvolání. Stejně tak nebyl povinen se ze své iniciativy a mimo předmět řízení zabývat skutečnostmi vyplývajícími z jiných řízení. Zejména soukromoprávní spory vedené mezi spoluvlastníky pozemku a zahrádkáři o navážení materiálu ke zpevnění cesty nejsou pro posouzení nynější věci před správním soudem relevantní. Rovněž soud se v této věci mohl zabývat jen a pouze předmětem napadeného rozhodnutí, tedy přestupkem, ze kterého byl žalobce shledán vinným.
31. Žalobce dále tvrdil, že nebyly naplněny všechny znaky odpovědnosti za přestupek. Ani s touto námitkou se však nelze ztotožnit. Městský úřad skutek vymezil jednoznačně, vycházel z dostatečných podkladů, a zabýval se všemi podstatnými skutečnostmi, které uvedl ve svém rozhodnutí. Ze správního spisu je zřejmé, že se skutek udál dne 10. 3. 2024 a že jej spáchal právě žalobce. Ve věci zasahovala Policie České republiky, která přímo na místě ztotožnila žalobce i jeho manželku jako pracovníky poškozující cestu bagrem, žalobce zrovna na bagru seděl. Dle úředního záznamu o výjezdu žalobce uvedl, že nesouhlasí s tím, že přes pozemek vede cesta, a že se rozhodl terén upravit, a tak vzal bagr, a začal hloubit jámu. Z úředního záznamu je zřejmá nejen velikost vyhloubené jámy, tj. 0, 6 m x 3, 2 m x 0, 4 m, ale také skutečnost, že podélná jáma vyhloubená žalobcem znemožňuje průjezd po cestě. Auto by muselo částečně projíždět mimo cestu, konkrétně po volném prostoru s keři vedle poškozené cesty, který ale není dostatečně bezpečný, jelikož se nachází přímo vedle prudkého a nestabilního svahu. Policie při výjezdu pořídila také přiloženou fotodokumentaci, na které je poškození komunikace jasně patrné. Že žalobce spáchal skutek výše uvedeným způsobem potvrdily navíc i svědecké výpovědi, zejména výpověď ohlašovatele J. B. Provedené důkazy jsou proto dostatečným podkladem pro závěr, že žalobce dne 10. 3. 2024 poškodil veřejně přístupnou účelovou komunikaci bez vozovky takovým způsobem, že znemožnil její obecné užívání.
32. Městský úřad se dostatečně zabýval také výší uložené pokuty. Dospěl k závěru, že žalobce v nevědomé nedbalosti spáchal přestupek o takové závažnosti, která je nutná k jeho projednání. Společenská škodlivost je podle něj dána již samotným naplněním skutkové podstaty přestupku. Městský úřad shledal také přítěžující okolnosti, spočívající v tom, že žalobce komunikaci zúžil natolik, že znemožnil průjezd nejen vozidlům vlastníků nemovitostí, ale také IZS, poštovním a doručovatelským službám, správcům inženýrských sítí atp. Sankce podle něj není pro žalobce likvidační, a je zcela přiměřená povaze a okolnostem daného případu. Odůvodnění výše pokuty tak nepřipouští žádné rozumné pochyby o tom, že pokuta odpovídá individuálním okolnostem případu. Žalovaný navíc doplnil, že jelikož pokuta odpovídá 5 % z maximální možné výše, byla uložena na spodní hranici zákonného rozpětí. Soud toto odůvodnění považuje za přezkoumatelné a ve vztahu k okolnostem případu dostatečné. Pokud jde o zákaz dvojího přičítání, žalobce neuvedl, v čem by mělo konkrétně spočívat. Soud sám pak takovou vadu v úvaze správních orgánů neshledal.
33. Žalobce v žalobě navrhoval provedení celé řady důkazů. Správním spisem se před správním soudem dokazování neprovádí, stejně jako soud neprovádí dokazování rozhodnutími

správních orgánů. Fotografie a ortofoto mapy, které byly přílohou žaloby na č. l. 19-23 a 25-29 soudního spisu, proto soud k důkazu neprováděl, jelikož byly součástí správního spisu. Stejně tak soud nevyslychal žalobce a jím navržené svědky, jelikož jejich zaprotokolované výpovědi již byly součástí správního spisu. Přílohy žaloby na č. l. 8, 18 a 24 soudního spisu, tedy nedatovanou fotografii cesty bez vyhloubené jámy, fotografii nástěnky zahrádkářského svazu a porovnání ortofoto map soud neprovedl pro nadbytečnost. Fotografií cesty i ortofotomapy je ve spisu celá řada, takže jejich další reprodukce nepřináší nic nového. Otázka úpravy cesty ze strany zahrádkářů je pro posouzení věci irelevantní. V replice žalobce přiložil ještě další ortofotomapu a fotografii cesty, u nichž však platí výše uvedené, a proto je soud pro nadbytečnost k důkazu rovněž neprováděl.

34. *Obiter dictum* soud dodává, že není-li žalobce spokojen s údajným posunutím cesty do nitra jeho pozemku, může učinit kroky k jejímu navrácení do původní trasy. To však může provést pouze za předpokladu, že zachová po dobu takové úpravy i po ní průjezdnost, funkčnost a bezpečnost komunikace, aby bylo možné její obecné užívání. Takový postup by měl být tedy ideálně proveden ve spolupráci s uživateli cesty (zahrádkáři) na základě vzájemně výhodné dohody, v níž mohou být např. upraveny též podmínky údržby cesty.

V. Závěr a náklady řízení

35. Soud shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.“).
36. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. listopadu 2025

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu